

Dit gaat wel erg ver. Ik zie dit als inbreuk in de privacy en vrijheid van de individu. De wet richt zich voornamelijk op de Turkse gemeenschap en is de zoveelste poging van de overheid om invloed en inzicht te hebben binnen initiatieven van burgers. De Rotterdamse deelgemeente heeft in deze kwestie gedoogd in goed overleg met het internaatsbestuur blijkt. Het is in Nederland geen onbekend verschijnsel dat het gemeentelijk bestuur gedoogd in afwachting van het in orde maken van bepaalde vergunningen. In deze kwestie is dat ook zo gebeurd. Daar is niets bijzonders aan. Dat de kwestie omslaat naar integratie onderwerpen is een geheel onbegrijpelijk. In principe is dus de hele uitgangspunt van deze wet ongegrond. De gehele reactie kunt u nalezen in het document welke als bijlage is toegevoegd. Deze instellingen bestaan meer dan 20 jaar en hebben in de die tijd veel jongeren begeleid. Ze hebben contacten gelegd met lokale overheid, de ouders zijn altijd betrokken geweest, de jongeren gaan zoals ieder andere jongere naar een reguliere onderwijs, komen daar in contact met andere leerlingen, middels activiteiten in de wijk komen de jongeren in contact met buurtbewoners, ze dragen bij aan een schoon, veilig en leefbaar buurt, en dit alles wordt ze in de vorm in dank afgenomen. Ik vind dat erg beschamend. De wetgeving is uit op het binnendringen, invloed uitoefenen, ouders aan de kant zetten, zelf de regie in handen nemen van dit bijzonder private initiatief dat van grote waarde is voor de samenleving. Het feit dat deze jongeren koste wat kost worden gestimuleerd om hun school af te maken met de beste resultaten en vervolgens met een diploma verder te gaan naar het hoger onderwijs en vandaar naar de arbeidsmarkt. Wat willen we nog meer, de jongeren leren zowel de lessen op school en krijgen daar goede begeleiding in, en ze leren het om als individu en deel van een gemeenschap optimaal te presteren. Omdat dit allemaal gebeurt met behoud van de eigen identiteit, is het voor velen een ongemakkelijk gevoel. Wat we zeker niet moeten wensen is dat men afstand doet van zijn eigen waarden, want dan komt men terecht in een identiteitscrisis en dat is voor niemand goed. De jongeren leren het om in de samenleving actief te functioneren en komen goed terecht. Met wetgeving kom je teveel op het private domein en worden deze instellingen te veel geformaliseerd. Dit maakt het moeilijk voor deze organisaties om goed te blijven functioneren. Het is een zware administratieve last. Deze organisaties worden wel belast met soortgelijke verplichting als bij schippersinternaten maar krijgen daartegenover geen extra ondersteuning in de daarbij komende administratieve en financiële lasten. Ook dit is averechts. De gemeenten krijgen het voor het zeggen straks en de internaten hebben er zich maar aan te houden. Wat als de gemeentelijke samenstelling niet optimistisch is over dit soort initiatieven, dan kunnen zij met deze wet gemakkelijk de nodige last geven. Zover zou het niet moeten komen. Daarnaast hebben deze internaten te houden aan de huidige wetgeving en die is voldoende. Als zij dat niet doen dan is daar al wetgeving voor. Zoals ik ook eerder zij, moeten overheden niet te veel focussen op private initiatieven. Deze initiatieven hebben zich zolang staande gehouden en hebben een potentieel probleem zien ontstaan namelijk; dat hun jongeren minder kans maken om hogerop te komen binnen de samenleving, wanneer zij thuis onvoldoende steun kunnen krijgen. Ze hebben het gezien als hun eigen probleem en hebben er zelf een initiatief op voortgezet en ook nog eens alles aan gedaan om het financieel in stand te houden, zonder dat het een extra last wordt voor de overheid en dus het gemeenschapsgeld. Nu worden zij hier niet voor geprezen maar juist uitgemaakt voor onbekwame, radicale en nog wel haatzaaiende mensen. Dat vind ik het meest kwalijke ook. Dank deze mensen eens voor de zoveelste leerling die zij hebben geholpen om verder op te klimmen binnen de maatschappij. Kijk eens verder dan enkel de punten die via de media worden aangewezen. De tweede kamer, de overheid en de gemeenten zouden eens verder moeten kijken dan het bevooroordeelde artikel in het NRC, waarvan de beoogde doel allang is achterhaald. Hoor en wederhoor kent duidelijk geen prioriteit meer in het publiceren van stukken en artikelen. Het wordt zelfs dusdanig objectief beschouwd, dat het voorkomt in de memorie van toelichting. Hoe kan het nou toch dat een zeer relevant stuk, wat tevens als

onderbouwing dient voor een nogal ingrijpende wet, dusdanig fouten bevat en feitelijk onjuist is. Dan heb ik het o.a. over de teksten zoals: veel van deze internaten bleek brandonveilig; dit was niet zo, Rotterdam was een uitzonder en geen regel. de gemeenten waren ongerust staat er, terwijl de gemeenten op hun beurt hebben geantwoord op de verschillende vragen die in de raden werd gevraagd, dat ze juist geen reden zagen tot zorgen en dat er wel degelijk contact en controle aanwezig was. Zo zijn er wel vele meerdere punten te halen uit het wetsontwerp op de toelichting daarvan, die niet berusten op feiten maar enkel op zwakke berichtgevingen veronderstellingen. Ik dacht altijd dat de wetgever serieus ging kijken naar een aanleiding, en pas daarna overging tot nodige stappen. nu is het vooral emotie en ook vooral een bepaalde angst om stemmers te verliezen. Een overheid zou koste wat het kost zijn grondbeginselen in stand moeten houden en niemand de dupe laten worden van andermans belangen. De wet zet de ouders letterlijk buitenspel. Wanneer je een kind zou hebben op een internaat komt het dus onder de toezicht van de overheid. Daar is geen enkel aanleiding of reden voor. In de toelichting wordt gezegd dat ook de ouders dit belangrijk vinden, maar waar is deze constatering op gebaseerd? is het de zoveelste poging om recht te zetten wat fout is aangepakt en om extra draagvlak te vinden voor de nogal zwakke en haastig samengestelde wetsontwerp. De ouders die hun zorgen hebben geuit over deze ontwikkelingen en die de afgelopen periode meermaals zijn weggepest als 'foute' ouders, zijn het zeker niet eens met het wetsontwerp. zij hebben geen overheidsbemoeienis nodig om voor hun kinderen de nodige klimaat te bieden. de ouders zijn de permanente verzorgers van hun kinderen en dragen daar de nodige zorg voor. daar waar de ouders juist passief gedragen worden zij door de begeleiders 'gedwongen' om te participeren in de ontwikkeling van hun kinderen. Hoe kan het dat zonder enige uitvoerige gespreksvoering, hoor en wederhoor, en bijvoorbeeld het nalezen van de behaalde resultaten in de afgelopen jaren, de overheid tot de conclusie kan komen dat de ontwikkelingen binnen deze internaten zorgelijk zijn. Weegt de mening van twee bevooroordeelde verslaggevers op tegen de duizenden vrijwilligers die met al hun energie en inzet jarenlang hebben ingezet voor het opzetten en voortzetten van dit initiatief en waar zoveel emotie en betrokkenheid aanwezig is. Ik zie deze poging van wetgeving als een eerste stap om een gemeenschap dat voornamelijk erop uit is om de burgers van dit land te helpen ontwikkelen, een halt toe te roepen en alle luchtwegen van dit initiatief te blokkeren. Hoe wantrouwend is het als een overheid het wenselijk acht om onaangekondigd binnen te treden en de handhaving op zich te nemen. Hoe realiseerbaar is het dat hier de gelijkheidsbehandeling gewaarborgd kan worden, wanneer straks meerdere internaten (met andere 'signatuur') onder deze wet vallen, of gaan de inspecteurs eerst de goedwillende internaten langs en daarmee aantonen dat ze goed werk verrichten? De motiedragers hebben een duidelijk vooroordeel en beschouwen hun veronderstellingen als feitelijke juistheden en treden daarmee op tegen dit soort instellingen. Mijn reactie is een mengsel van emotie en frustratie. Ik zie daarnaast veel aspecten binnen dit wetsontwerp wat duidelijk niet strookt met de huidige wetgevingen. een deel daarvan heb ik eerder in mijn reactie beschreven, maar een groot deel is nog niet omschreven. Doorvoering van dit wetsontwerp is een serieuze inbreuk op de privacy, wie staat er nou te wachten op de bevoegdheid om ongelimiteerd op te kunnen treden tegen dit soort private en gevoelige initiatieven. En zeker niet als deze bevoegdheid wordt neergelegd bij de lokale overheid. Als gemeenten de moeite niet nemen om behalve de verkiezingstijd ook langs te gaan bij dit soort initiatieven, dan is er eerder extra wetgeving nodig voor de gemeenten dan voor de internaten. Er is nog veel te zeggen eigenlijk tegen al deze ontwikkelingen, maar ik wil het op dit moment hierbij laten. Ik kijk met veel zorgen naar de toekomst en hoop dat de overheid mijn zorgen kan wegnemen. Nieuwe of extra wetgeving is niet nodig wanneer gemeenten blijven falen in toezicht met bestaande wetten.